

ZÁM.

adul-e
ában,
gban,
szinü.
huzza
ból a
n. —
leirás
soro-
átok.
vers-
ényei,
vers-
s fog-
szem
közöl-
Elza.
mikor
alami
osabb
hogy
n én,
yötök
inhö-
kád
cezett
inapi
emmi
szük-
I és
asan,
stein
öm e
aitok
ka jó
. De
pp ez
képen
y, ty.
t hát
örök
volt a
na a
ajtó
ovits
közöl-
hogy
mnus.
lehet
rnyas
vasod
téged
írásu

KIS LAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

BOGÁR-MAJÁLIS. (Lásd a 389. lapon.)

LXII. köt. 25. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1902. június 22-én.

PIM-PÓ.

— *Júles Claretie* után elbeszéli *Goda Géza*. —

PIM-PÓ csak tizenkét éves legényke volt, mikor Magyarországra hozták. Nagyon távoli országban született s mikor Budapesten végig ment az utcán, az emberek mind megfordultak, bámulva néztek rá s így szóltak:

— Nini! Kinai gyerek! (Lásd a képet a 387. lapon.)

Pim-Pó csakugyam kinai gyerek volt, sárga orcájú. A feje bubjáról varkocs lógott le a hátára, köpönyege selyemmel volt bélelve. A szeme olyan formájú volt, mint a mandula, de az okosság csak úgy sugárzott belőle.

A tizenkét éves Pim-Pó sokat próbált már a világban. Kinában született, a Sárga-tenger partján, ahol nagy csöndesség van, mindig süt a nap, szép iratos mezők virítanak s a víz alatt úgy terem a rizskása, mint minálunk kövér földben a buza meg a rozs.

Pim-Pó ott szaladgált a rizsek körül, játszott a tengerpart homokjában vagy apró kavicsokat hajigált a nagy vízbe. Mialatt édes atya a szántó-földeken dolgoztatott. Pim-Pó nagyon szerette a tengert, s ha ott ült a parton és elnézte a hullámokat, mindig azon törte a fejét, hogy ugyan milyenféle országok lehetnek ott tul a vizeken, ahol mindig eltűnnek a nagy hajók fehér vitorlái?

— Édes apám, kérdezte egyszer az apját Pim-Pó, mondd meg nekem, milyen országok vannak amott a vizen tul, ahol mindig eltűnnek a hajók fehér vitorlái?

— Ott? szolt Pim-Pó édesatyja. Ott a fehér bőrű emberek laknak gyönyörű házakban s pompás nagy városokban. Ott

laknak azok az emberek, akik a nagy hajókon járnak ide mihozzánk, megveszik a teánkat, a rizsünket, amely a mi országunkban terem, aztán elviszik haza s ott-hon kereskednek vele.

— Jó emberek a fehér emberek? kérdezte Pim-Pó.

— Éppen olyanok, mint mi. Van köztük jó is, rossz is.

— És a nagy városokban, ahol azok a gyönyörű házak vannak, mindig úgy süt a nap, mint minálunk?

— Nem, Pim-Póm, felelé az apa. Ott csak néha süt a nap. Az év hat hónapján alig látni a napot. Ezt az időszakot a fehér emberek úgy hívják, hogy: Tél. A tél hideg és fehér.

Pim-Pó csodálkozott.

— Fehér? kérdezte. Mitől fehér?

— Az égből szép fehér pillék szállnak alá. Sok-sok millió fehér pille. Szépen sorjában leülnek a mezőre, szántó-földre, erdő fáira, országútra, házra s ettől fehéredik meg minden olyan nagyon. A fehér pilléket a fehér emberek úgy hívják, hogy: hó.

Pim-Pó ettől kezdve csak a hórul álmodozott. Ott a sárga tenger partján soha nem látott még havat s nagyon kíváncsi volt, hogy milyen lehet az, mikor mindenütt szép fehér pillék üldögélnek s amerre néz az ember, egyebet sem lát mint fehérséget; szikrázó, fénylő havat. Kiment a tenger partjára, lábujj-hegyre állt s úgy nézett végig a vizeken, mint ha így tán csak mégis megláthatna valamit abból a csoda-országból, ahol tél is van s ahol millió fehér pille szállong a levegőben s elborítja a földet.

Hogy szeretett volna Pim-Pó eljutni abba a világba, ahol ilyen csoda-szép

dolgoz
gerhe

nagyo
dig it
a sze
engen
kérek

Pi
szem
köny

M
fehér
nagy
s egy

az o

dolgok vannak! Így szólt tehát a tengerhez:

— Kedves, szép, nagy tenger! Olyan nagyon szeretlek téged. Tudod, hogy mindig itt játszom a partodon, hogy mindig a szemem előtt lássalak. Ha te is szeretsz engem, bizonyosan megteszed, amit most kérek tőled. Te hozod, te viszed el azo-

kat a nagy vitorlás hajókat, melyek a fehér ember országából jönnek s oda mennek. Neked olyan könnyű volna, ha engem is elvinnél egyszer oda. Apám mondja, hogy ottan tél is van s hó is esik. Nagyon szeretném látni a havas erdőket, mezőket. Ugy-é, te kedves, szép, nagy tenger: elviszel egyszer a hátadon oda?

— NINI! KINAI GYEREK!
(Lásd a 386. lapon.)

Pim-Pó össze tette a két kis kezét, okos szemével ránézett a vízre s úgy mondta könyörgő hangon:

— Ugy-é elviszel, te kedves, szép tenger?...

*

Mikor Pim-Pó tizenkétéves lett, egy fehér arcú ember jött hozzájuk. Pim-Pó nagyon megkedvelte a fehér arcú embert s egyszer így szólt hozzá:

— Az apám azt mondta, hogy abban az országban, ahonnan te jöttél, jó emberek

is vannak, rosszak is. Te is bizonyosan a jók közé tartozol.

A fehér arcú ember mosolygott.

— Én, folytatta Pim-Pó, nagyon szeretnék veled menni. Kérlek, vigy magaddal! A Pim-Pó apja hallani sem akart erről a dolgról, Pim-Pó édesanyja pedig nagyon sokat sirt, mikor meghallotta a fia kívánságát. De a fehér arcú ember nagyon kérte Pim-Pó szüleit s megígérte, hogy otthon jól fog vele bánni s kitaníttatja sok szépre, jóra. Nagy könyörgés után végre megengedték Pim-Pónak, hogy elutazzék; s mikor a fehér-vitorlás nagy hajóra szálltak, Pim-Pó a kis kezével integetett a parton álló szülői felé, aztán lehajolt a tenger fölé és suttogva mondta a víznek:

*

— Köszönöm kedves tenger, hogy elviszel magaddal. Nagyon köszönöm.

Az a fehér arcú ember, aki Pim-Pót magával vitte, magyar kereskedő volt s teát vásárolt Kinában. Az uton gondját viselte Pim-Pónak, s ha olykor észre vette hogy Pim-Pó elszomorodik s vissza gondol hazájára és szüleire, így szólt:

— Ne szomorkodj fiam Pim-Pó! Tanulni fogsz, iskolába jársz. Majd meglátod, embert faragok belőled.

— Igenis, mondá Pim-Pó; s ugy-e látni fogom a fehér pilléket is, a havat?

— Hogy ne látnád? felelé vidáman a kereskedő s nevetett.

Pim-Pó pedig fölszárította könnyeit; ő is mosolygott s elképzelte, hogy milyen szép lesz az, ha majd hó borítja az erdőket, hegyeket, utcákat. Milyen fehér lesz minden!

Talán négy hétig utaztak már, mikor a hajón meghalt egy tengerész. Jó tengerész volt és Pim-Pó nagyon sajnálta. Mikor a tengerész holttestét betakarták a vitorlába s szép csöndesen leeresztették a tengerbe, Pim-Pó sirva fakadt. Kicsi szívét össze szoritotta a bánat és sokáig nézett arra a helyre, ahol a tenger elnyelte a halottat.

— Szegény tengerész! gondolta Pim-Pó. Most már soha sem látja sem az édes apját, sem édes anyját. Nem látja többé a napot, a hegyeket, az erdőket és soha sem látja már, mint szállingóznak a levegőben a szép, fehér pillék. Többé soha, de soha sem lát már havat.

A tengerész halálán kívül semmi szomorú dolog nem történt a hajón s bizony Pim-Pó már el is feledkezett róla, mikor nagysokára kikötött a hajó a fiunei kikötőben.

(Vége következik.)

INNEN-ONNAN.

Hideg-vérűség. *Custine* francia tábornok fontos tudósításokat tartalmazó levelet olvastatott fel magának egyik csatájában. Hadsegéde, *Baraguay d'Hilliers*, éppen a levél közepén járt, midőn puska-golyó süvöltött keresztül a papiros-lapon. A hadsegéd elhallgatott. »Csak folytassa«, mondotta a tábornok. »legföljebb egy szót ragadott magával a golyó.«

*

A fekete tó. Colorado államban, Los Angelos és San Diego városok közelében terül el ez a tó, melynek nincs párja az egész világon. Félelmetes, komor, egészen fekete víztömeg. Olyan, mint valami rettenetes tinta-tenger. Arra járt tudósok régen vitatkoznak rajta, hogy mitől lett e tó vize fekete, de biztosan nem tudják. Bizonyos csak az, hogy a fekete tó környékén lakó gyermekeknek nem köll tintát venniök. Bátran írhatnak a tó vizével. De ha belé ejtik zsebbe-valójukat, az már baj! Még hónapok mulva is fekete marad.

CSILLAG-REJTVÉNY.

K k*r*n k*l *r*ny*t l*l.*

**h*ny h*z *nny* sz*k*s.*

K m*nt v*t *gy *r*t.*

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Leány-történetek.“

Elbeszélések. Az ifjuság számára írta Halden Erzsébet; négy szín-nyomatu képpel, diszes kötésben.

MI AZ?

(Megfejtése a 393. lapon.)

A vonattal indul, a vonattal áll meg; hasznára nincs a vonatnak s még sem robboghat nélküle egy méternyire sem.

BOGÁR-MAJÁLIS.

(Képpel a czimlapon.)

Be hangos a csöndes erdő! ...
 Mi az oka ennek?
 Hát biz' az, hogy a bogarak
 Majálisra mennek ...
 Gomba-sátor hűs árnyában
 Bogár-banda játszik;
 Hogy nincs párja hét országban,
 Messziről is látszik.

Látszik bizony! Mert a primás
 Hinnétek-e nékem?
 Nem más, mint a tücsök koma;
 Ő játszik oly szépen ...
 A nagy-bögös: dongó bátyánk,
 Szintén neves férfi ...
 A bögőnek mindenféle
 Fortélyait érti!

Czimbalmosnak, trombitásnak
 Cserebogár állt be,
 S mondhatom, hogy mind a kettő
 Kitünően vált be.
 S hogy mind-kettő magyar bogár,
 Nótájukon látszik —
 Mind a kettő bűvös-bájos
 Magyar nótát játszik.

Nincs is szebb a magyar dalnál,
 Nincs hevítőbb, lágyabb;
 Nincs, amely úgy kifejezze
 Érezésed, vágyad;
 Amelyik úgy elzokogja
 Mért gyötör a bánat;
 Amelyik úgy elkaczagja,
 Ha jó kedved támad!

Nincsen hely, hol annyi öröm,
 Annyi bánat fér el;
 A magyar dal egyik perczen
 Versenyt sít a széllel,
 A másokban, mint a vihar,
 Vad erővel tombol,
 Aki hallja, aki érzi,
 Bűsz csatára gondol ...

Azután meg, mint fa lombja
 Suttogni kezd halkán,
 Szeretnek lány fuvalma
 Szólal meg a dalban
 S a szívedben a haragnak,
 Indulatnak vége ...
 Mint szép galamb, fehér galamb
 Száll belé a béke ...

Ha pedig vig: mint az árnyék,
 Úgy szétfoszlik gondod;
 Derült lelked büszke szárnyát
 Repülésre bontod,
 S szállasz, szállasz messzi, messzi,
 Erdőn, mezőn végig,
 Tündér-honig... hol a fákon
 Arany gyümölcs érik ...

Bogár-bandánk bús dal után
 Ime vígra tér át,
 És egyszerre szörnyű jó kedv
 Fogja el a békát;
 Szarvas-bogárt tánczra hívja
 S vele együtt járja. —
 Nem tudni, hogy ki a fürgébb:
 Ő-e, vagy a párja?

Addig tart a dinom-dánom,
 Míg leszáll az éjjel ...
 S fűvön, lombon sápadt holdnak
 Fénye ömlik széjjel ...
 Ekkor aztán a mulatók
 Nyugalomra térnek
 S elaluszhatnak, amihelyest
 Tanyájukra érnek ...

Roboz Andor.

Kerekes Palkó Kalandjai.

KÓBORLÁS.

RAVASZ csellel kiszabadult Palkó a kamrából és neki iramodott az utcának, mint az eszeveszett. Már künn volt a szabad mezőn, amikor megállott, hogy kipihegje magát.

A nagyobbik bajon tul volt; előtte a nagy világ; most aztán töprenghetett, hogy merre vegye az útját. Arra gondolni sem mert, hogy haza menjen. Hiszen az kelene még csak! Vissza kergetné rögtön az édes apja. Pedig inkább neki megy az ismeretlennek, sem hogy vissza térjen a majsztrámhoz. Mert a majsztrám ugyan nyáridőben nem folytatja a mesterségét, de egy szerszámot még nyáridőben is megfog néha: a lábszijat. Az pedig nem jó mulatság, ennyit már tapasztalásból tudott Palkó.

Elindult hát szomoruan füttyörészve az országun, a rekkenő hőségben. Este juhászokra talált, akik a vacsorájukat főzték a pásztortűz körül. Egyenest feléjük tartott. A borzas juhászok hegyes fogukat vicsorgatva támadtak rá, de ő falusi gyerek létére meg nem ijedt tőlük.

Négykéz-láb ereszkedett és rejtélyes szavakat mormolgatva közeledett feléjük. Ettől megszélidültek és a farkukat csóválva ugráltak körül. Akkor aztán bátran oda lépett a pásztortűzhöz.

— Adjon Isten jó estét!

— Fogadj Isten! Mi járatban vagy, gyerek?

— Vándor-legény vagyok. Munkát keresek.

— Akkor hát ülj le közibénk. Itt is hálhatsz éjszakára.

Hallgatag, komor, de vendégszerető emberek voltak. Jó szívvel kínálták meg a vacsorájukból, aztán leterítették neki egy subát a tűz mellé. Tollas ágyban sem aludt még ilyen jóízűen Palkó, mint ezen az egy szál subán, a csillagos ég alatt, a harmatos éjszakai levegőben.

Reggel folytatta az útját és ha megéhezett, bátran benyitott valamelyik tanya ajtaján, mindenütt akadt betéví falatja, éjszakai szállása.

Négy napi gyaloglás után vége szakadt a sikságnak. A buzaföldek elmaradtak és Palkó óriási gyarak közé ért, amelyeknek akkora kéményei voltak, mint egy-egy to-

rony. Az égbolt szinte fekete volt a füstjöttől, amelyet szakadatlanul eregettek kormos torkukból. A gyárak után magas paloták következtek, amelyekre alig mert

fölnézni Palkó. Vajon van-e ember, aki olyan magasban lakjék?

Az utczákon rengeteg ember nyüzsgött; úgy rohantak, mint ha tűz lett volna vala-

— BÁCSI KÉREM, MICSODA VÁROS EZ? (Lásd a 392. lapon.)

hol. Nem merte egyiket sem megszólítani Palkó.

Egy sarok-ház előtt piros sapkás, kék zubbnyos ember álldogált. Palkó kibetűzte, hogy mi van a sapkájára írva, de

attól sem lett okosabb. Szép arany betűkből ez állott rajta: »Express«. Ezt a szót ő sohasem hallotta a falujában. Bizonyosan katonatiszt-féle lehet. És pedig nagy ur, mert különben nem érne rá, hogy így

dologtalan nézegesse a szép házakat. De akár milyen nagy ur volt is, Palkó mégis közelébb bátorkodott hozzá és megkérdezte illemtudóan:

— Bácsi kérem, micsoda város ez? (Lásd a képet a 391. lapon.)

A piros-sapkás bácsi elmosolyodott.

— Ez? Ez Budapest.

Palkónak megdobbant a szive. Ez hát Budapest, a nagy, a szép főváros, amelyről annyit meséltek már neki? De bizony a valóságban sokkalta szebb, mint a mesében. Arról például sosem szóltak neki, hogy itt némely kocsi magától szalad.

... FÖLKANALAZTA JÓIZÜEN A LEVEST. (Lásd a 393. lapon.)

Pedig akár hány szaladt el mellette zajos csöngetéssel. Itt tán még a ló is nagyobb ur, mint az ő falujában az ember.

De bár milyen szép is volt mind ez: sem a szomszárja, sem az éhsége el nem mult tőle. Már alig birt vánszorogni.

— Hejh, de jó volna most valami árnyékos helyen üldögélni! gondolta magában.

Hát, mint ha csak parancs-szóra történt volna, a gyalog-járó egy részén tarka ponyva-födél árnyékában szép fehér kendővel letakart asztalok állottak és izzadt

embe

Palkó

—

a fán

Le

ruhás

nyája

—

Pa

—

jas v

A

ur t

—

Ej

dolta

—

leves

F

ruhás

392.

—

—

—

P

—

sok

T

gond

vend

más

deré

—

—

jó v

—

D

jó k

—

szet

—

emberek itták mellettük a jó habos sört. Palkó háládatosan felsóhajtott:

— No, ezt emberséges emberek tették ide a fáradt gyalogos számára. Már ide leülök.

Letelepedett egy asztalhoz. Egy fekete-ruhás ur nyomban megszólította nagy nyájasan:

— Sört tetszik parancsolni?

Palkó jókedvűen felelte:

— Bizony kérnék szépen! Nagyon szomjas vagyok.

A sör megjött gyorsan és a fekete ruhás ur tovább kérdezte:

— Levest tetszik parancsolni?

Ejnye, de jó szívű emberek ezek! gondolta Palkó és szerényen mondta:

— Azt, azt! Éppen jól fog esni egy kis leves. Nagyon éhes vagyok.

Fölkanalazta jóízűen a levest és a fekete-ruhás ur tovább kérdezte: (Lásd a képet a 392. lapon.)

— Hust parancsol?

— No, az se fog megártani!

— És tésztát parancsol?

Palkó megsokallotta a nagy szivességet.

— Köszönöm szépen, de már ez is sok volt.

Tovább akart már menni, de illendőnek gondolta, hogy előbb megköszönje a szíves vendéglátást. A fekete-ruhás ur éppen egy másik asztalhoz vitt ebédet. (Ejnye be jó, derék ember ez!) Oda ment hozzá:

— Bácsi, köszönöm az ebédet. Igazán jó volt.

— Hohó! De fizetni? Tessék fizetni.

Dejszen! Palkónak most már elmúlt a jó kedve.

— Fizetni? Hát nem szivességből tetszet adni?

— Semmi tréfa! Pénzt!

Palkó keservesen sirva fakadt. Honnan vegyen ő pénzt, amikor egy fityingje sincs?

Egy jóságos arcú öreg ur megkérdezte tőle:

— Miért sirsz, fiacskám!

— Hogy ne sirnék? Ez az ur azt kérdezte tőlem, kell-é leves és hús? Hát persze, hogy kellett. Hisz' majd oda voltam az éhségtől. Most aztán pénzt kér érette, pedig ő maga kínálta!

Az öreg ur elnevette magát.

— Jó, jó, majd én megfizetek helyetted. Látom, hogy vidéki gyerek vagy, nem ismered a budapesti szokást. Honnan jöttél?

Palkó elmondta neki egész élet-történetét hosszan, részletesen. Az öreg ur szeliden szólt:

— No, ne busulj! Itt a közelben van a bútorgyáram. Oda megfogadlak tanuló-
nak. És ha jól viseled magad, ott ember lehet még belőled.

Elvitte magával. De hogy mi történt aztán Palkóval, azt máskor mondom el.

ÁLLAT-VERSIKÉK.

*Tücsök koma gyere ki,
Csuda történt ideki!*

*

*Dani, dani, denevér,
Össze vezett két egér!*

*

*Zümmög a méh, döng a légy,
Tercsi lelke hová mégy?*

MEGFEJTÉS

a 388. lapon lévő kérdésnek: A zakatolás.

(Lásd a 395. lapon.)

NYÁR.

(Képpel a 394. lapon.)

*Suttog az erdő,
Leng a levél...
Mennybeli Isten,
Áldva legyél!
Büvös erőtől
Ifjúl a vén föld,
Vig a világ,
Fényed, hatalmad
Hirdeti szerte
Fü, fa, virág...*

*Napsugarastul
Itt van a nyár!...
Hangos az erdő,
Zeng a határ...
S mint ha e dalra
Jönne a válasz,
Suttog a szél...
Csöndesen, enyhén
Bólogat rája
Fü, fa levél...*

*Értitek-e, mit
Zeng a határ?...
S mit dalol ott a
Füрге madár?...
Sejtitek-e, mit
Suttog a szellő,
Fü, fa, levél?...
Azt zengik mind:
»Mennybeli Isten,
Áldva legyél!...«*

Sziertes Artur.

A VÖRÖS BARÁTOK KINCSE.

Irta Mendelényi Béla.

LÉLT-ÉLDEGÉLT, messzi innét a Piros-tó partján, öles zombik feneketlen láp között, kicsiny halász-kunyhóban egy szegény özvegy asszony. Napi járó földre körös-körül a környéken se tanya, se ház.

Olyan járatlan vadon vidék volt ez, ahová bibiczen, sirályon meg nádi dú-vadon

kivül teremtett lélek alig-alig tévedt. A rengeteg mocsarakat lakó béka-sereg vartyogásán kívül hang se igen hallatszott.

Hát e közt a sok bozót között állott az a kicsi kunyhó. Ugy meglapult a nád-rengetegben, mint a szentjános-bogárka a fű között, hogy bizony alig látszott.

Itt lakott az özvegy asszony az ő János fiával, meg a Böske lányával.

Azon a kis darab tisztáson, amelyen a kunyhó állott, meg egy kis zöldséges kert huzódott meg, egyetlen gyalog-ut volt még száraz, járható hely az egész környéken. Ezen az uton járt az özvegy asszony, meg jártak a gyerekei, ha lisztért-miért be köllött menniök a legközelebbi faluba, egy napi járó földre. A vásárra meg zöldséget, tojást, ilyesfélét vittek, ami szegénységükből, szorgalmukból tellett.

Kerül-fordul az idő. Egy nap csak arra virrad az özvegy asszony, hogy minden tyukja elhullott. Hogy mitől, hogyan?... nem is tudhatta. Csak ott lelte a nyomorult párákat egy rakáson, a ketreczben. Egyikben sem volt már élet.

No, ez ennyiben lett volna. Ekkor meg, Uram én Istenem, elé támad a mocsarakból egy irtóztató sáska-sereg, amely leevett minden zöldet, de még a kunyhó tetejét is kikezdte.

Sirt-rítt a szegény özvegy asszony, hogy azt mondja, most már se tojás, se zöldség; pedig az utolsó falat kenyér is fogytán volt már. Elő hívja a János fiát és azt mondja neki:

— Szerelmes fiam, Jánosom! Se sütőnk, se fővőnk, csak már egyetlen malacz minden gazdagságunk. Szaladj fiam, hajtsd be a faluba, hozz az árán egyet-mást.

Meghallja a szót a kis Bözsi, aztán csak felsír:

— Éd's anyám, hadd möhessek én is!

— Már aztán mért mennél, te kis golyhó?

— Ha már ennyire vagyunk, beállok valahová cselédnek.

— Dehogy állsz, dehogy állsz, egyetlen madaram! mondja búsan a szegény asszony; inkább a számtól veszem el a betévőt, sem hogy szolgálni engedjelek.

De Böske csak addig erősködött, hogy így meg úgy, nem olyan kicsiny ő már. Hát végtére az özvegy asszony is belé

... ELIRAMODOTT A BALRA VIVŐ UTON, MINT A SZÉL.

egyezett. Így azután össze szedett Böske-nék egy kis motyót, és utnak indult vele maga. A malaczt meg úgy terelgette maga előtt.

János otthon maradt, hogy a házat őrizze.

Mennek-mennek a szegény asszony meg a lánya, legelől pedig a kis malacz. Busan azok, vígan emez.

Dél-tájban kereszt-uthoz értek. Itt azután a malacz — nesze világ, láss csudát! — úgy eliramodott a balra vivő uton, mint a szél.

Utána a szegény asszony meg a lánya. Mert mitévők legyenek, ha még ez a rusnya kis malacz is elbódorog?

Kergetik a malaczt elöl, kergetik hátul,

de bizony még csak nyomába sem értek neki. Ugy szaladt a malacz, mint a gyorsvonat, közbe meg akkorákat visitott, mint a gőzkocsi sípja.

A nagy hajsza közt észre sem vették az özvegy asszony meg Böske, hogy egész ismeretlen vidékre tévedtek, meg hogy veteményeken gázolnak által. De észre vette ám őket egy kemény, marczona képű ember, aki rájuk is riadt:

— Hol jártok itt hé? Mindjárt a halál fiait vagytok!

Megijedt az özvegy asszony, hogy szinte elalélt. De a kis Bőzsi bátran megszólalt:

— A malaczunkat kergetjük.

— Ugy-e? mondja a morcz ember; hát a tietek az a ronda kis dög, aki össze taposta-túrta már az egész kertemet? No most egyszeribe fizessetek birságot!

— Miből fizetnék? mondja az özvegy asszony. Mikor semmim sincsen azon az egy malaczkán kívül.

— Azt hiszi kelmed, hogy csak amugy ingyenbe tiporhatják össze a kertet? A malacz itt marad.

Siráukozott az özvegy asszony, de hasztalan. A morcz ember még botot is fogott rájuk, ugy kergette el őket.

A szegény asszony ment, meg sem állt a legközelebbi faluig. Ott panaszra járult a bíró elé.

Meghallgatja a bíró az asszonyt, aztán megcsóválja a fejét:

— Szegény asszony, én kelmeden nem segíthetek. A kelmed malacza már oda van. Mert tudja-e hová tévedtek?

— Nem én! Hiszen soha sem is jártam én ezen a vidéken.

— No látom is, hogy nem. Mert kelmedék a vörös barátok kertjébe jutottak.

A vörös barátok pedig olyan hatalmas, gazdag szerzet, hogy Isten őrizz, hogy akárki fia is kikössön velük. Már bizony oda el se menjen, mert ugy is hiába menne.

— Nincs hát igazság a földön! sohajt a szegény asszony.

— Hát bizony fiam, kinek így, kinek úgy, de kelmednek ezek szerint nincs.

Mit tehetett egyebet a szegény asszony? — szolgálatba adta a kis Bőskét, maga pedig nagy szomoruan hazament.

*

Mikor János meghallotta, hogy mekkora veszteség érte az édes anyját, nem sokat tévovázott, hanem mondja:

— Süssön édes anyám egy tarisznyára való pogácsát, azután majd elmegyek én azokhoz a vörös barátokhoz!

Hiába riasztotta az anyja. A fiu nem tágitott s még az-nap utnak eredt.

Megy, megy a fiu; mendegél, hegyen, völgyön által. Egyszer csak egy patakhoz ér. Látja, hogy a patak innenső partján áll egy csöppnyi csöpp kis hintó, négy katicza-bogár van elibe fogva, aztán benne egy tökmag-emberke ül. (Lásd a képet a 398. lapon.) A csöpp ember szörnyen biztatta a katicza-bogarait, de azok csak nem indítottak, mert féltek a pataktól. Pedig hid is volt rajta — egy szál káka.

Jánosnak is tátva maradt a szája, mert bizony még ilyesmit soha életében nem látott.

Hogy ott nézelődik, megszólal a csöpp emberke ott a hintóban.

— Te is jobban tennéd ám, ha segítenél, sem hogy itt mereszted a szemed, szád!

— Segítenék én szívesen, te csöpp emberke, csak azt mondanád meg: miben és hogyan?

— Hogyan? Hát nem látod a tulsó parton azt az undok varas-békát?

— Látom.

— No hát! Az állja utunkat. A táltosaim se té, se tova nem mehetnek tőle, mert félnek.

— Ha csak az a baj! mondja János. Ezzel fölkap egy követ, megcélozza vele

a varas-békát és úgy ikrán találta, hogy a béka nagyot ugrott félre az utból.

— No, mondja a pirinyó ember, te most nagyot segítettél rajtam, fiam. De jótét helyébe jót várj. Van-e valami kívánságod? Mert én vagyok a manók öregapja.

— Bizony volna nekem. Szeretném, ha

... CSÖPP KIS HINTÓ. NÉGY KATICZA-ROGÁR ELÉBE FOGVA. (Lásd a 397. lapon.)

olyan erős lennék, hogy még a vörös barátok se birjanak velem.

— Hajolj hát ide, mondja a pöttön ember. János lehajolt, az emberke pedig rá-suhintott arany vesszejével.

— Mehetsz már, mondotta, mert mostantól kezdve te vagy a világ legerősebb embere.

Azzal azután füttyentett egyet, a négy katicza-bogár kiterjesztette szárnyát és úgy elröpült az aranyos hintóval, mint a pinty.

János egy darabig utánuk nézett, azután megindult a maga útján.

(Vége következik.)

Ugy-
nekte
bocsn
mésze
ország
melle
haner
ugya
előbb
és en
ország
natk
Eg
kelje

A
ban
köve

H
és I
Herz
Rans
és T
gitka
Stöss
Kova

A medvék és dajkáik. No, bizony! Ugy-é gyerekek, ti azt hittétek, hogy csak nektek volt dadátok, de holmi medvebocsnak nem. Csalódtok, mert orosz természet-tudósok megfigyelése szerint. Oroszországban a medvék is tartanak kicsinyeik mellett dadát. Még pedig nem is idegent, hanem a saját családjukból valót. Mikor ugyanis fiai születnek a medve-mamának, előbbi gyermekei közül egyet magánál tart és erre néz a dada tisztége. Egy híres orosz természet-buvár a medve-dadára vonatkozólag a következőket figyelte meg:

Egy medve-család neki indult, hogy átkeljen a Lama folyón. Mikor a medve-

mama a folyó partra ér, látja, hogy a dada utána jött, a helyett, hogy az aprókra vigyázott volna. Nagyon megharagudott ezért a hanyagságért és hatalmas pofonnal fogadta a partra lépő dadát. Erített ebből eleget és menten vissza szaladt és szájában hozta át az egyik apróságot. Azután a másodikért ment, de ezt elejtette. No, csak ez hiányzott még! A medve-mama újra felpofozta néhányszor. Ekkor aztán vigyázott már. Felkapta a nyöszörgő bocsot és nem ejtette el többet.

Mikor mind együtt voltak, békésen folytatták utjokat.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXII. köt. 23-dik számában közölt rejtett nevek megfejtése a következő:

I. „Ferencz József.“ II. „Deák Ferencz.“

Helyesen fejtették meg: Marton Pista és Ilonka, Gombai Feri és Piros, Ruhig Flóra, Herzfeld Tónika, Jolán és Guszti, Jurenka Irén, Ranschburg Béla, Kazy Péter, Nagy Etelka és Tibor, Medveczky Gyurika, Sándorka és Margitka, Beke Bertti és Gyula, Landgraf Dezső, Stössel Manó, Sinkovits Clarisse, Feldmann Károly, Kovács Ferencz, Büben Iván és Miklós, Balassa

László és Béla, Bayer Anti, Wildmann Annus, Imre és Sándor, Frankl Lilly, Marsovszky Etuska, Bihar Aladár, Hollós László, Batthyány Lili, Fürst Teréz, Csics Rózsika, Mérey Dalma, Günther Felicitas, Králik Etelka, Radó István, ifj. Schiller Miklós, Keresztzeghy Zoltán, Borhy Margit, Rhédey Zoltán, Mair Margit és Kata, Riszdorfer József, Rechnitzer Sándor, Hoffmann Elemér és Valika, Csepány Béla, Vancsó Lili, Löbl Mór, Árva Erzsike, Pisó Valika és Elvira, Geréb Andor, Blau Arthur, Riedl Gyula, Lichtner Sanyi, Vatyay Mariska, G. Hunyady Ferencz, Fleischmann Margit, Nagy Vilma és Sarolta, Pap Irma és Zsigi, ifj. Junó Béla, Varga Ila, Kerekes Gyurka, Földvály Géza, Lipsey Tercsike, Eichner Bandi, Szinell Pista, Gonda Dezső és Mariska, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Szerencs Árpád, Hatschek

Adrienne és Hugó, Schill László, Schmideg Jolánka, Fischer Fülöp, Kónya Ferencz, Dominigg Erzsike és Ilonka, Milatinovits Corinna, Wurm Bettyke, (Beteg vagy, hogy czeruzával irsz? *F. b.*) Péterffy Vilma, Munkácsi Sándor, Kilczer Edith és Gyula, Strasser testvérek, Deézsy Anna, Kardos Margit és Mária, Csongrády Ilona és Attila, Foglár Erzsike, Ellinór és Kriszta,

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Keresztsgyhy Zoltán Szatmárt*, kinek a jutalom-könyvet (*Aesopus tanulságos meséi*). Az ifjuság számára feldolgozva, számos képpel, diszes angol vászon-kötésben. *A Forgó bácsi könyvtára* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *KIS LAP* LXII. köt. 22-ik számában közölt rejtvény megfejtését beküldték még: Marton Pista és Ilonka, Ranschburg Béla; Balassa László és Béla, Bihar Aladár, Hollós László, Bichler Jenő és Helénke, Schmideg Jolánka, Kiss Géza és Jenő, Kilczer Gyula és Edith, Radó István, Kovács Ferencz, Préger Aurél, Rhédev Zoltán, Riszdorfer József, Arva Erzsike, Pisó Valika és Elvira, Geréb Andor, Vatyay Mariska, Wurm Betty, Kerekes Gyurka, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Hatschek Adrienne és Hugó, Péterffy Vilma,

Szente Misi. Most, hogy sikeresen végezted be az 5-ik gimnáziumi osztályt, ám értékesítsd a te kedves tárgyadban, a természettanban szerzett ismereteidet és szerkessz egy repülő gépet a másik után. Egyelőre persze csupán kicsi méretűt, amelybe elfér p. o. egy egérke. Annak a farkinczájára köss üzenetet és irányítsd ide hozzám. Majd én aztán

vissza üzenek vele. — **Kovács Ferencz.** Jártam biz' én a szép Székelyföldön, de annak csak egy csücskében. Hejh, ha oda szabadulhatnék, de szivesen tenném, hogy tanuja lehetnék annak a szép vizsgálatnak, melynek eddig szerzett kitünő osztályzatoddal a siker biztos tudatával mégy eléje! Melyik az a kollégium, amelyet a székely diákok kinlódiumnak neveznek? Tán csak nem az országos hírű n.-enyedi? — **Mama.** Nem baj az, ha terjedmesebb is a szokottnál. Örövendve fogadom, valamint a szerencsés fölépülés híre is. A többire nézve egyenest a kiadó-hivatalhoz tessék fordulni. Kedves levelét szépen köszönöm. Mit értsek a befejező sorokban foglalt »visszahódításon»? — **Nicolini Eugenia.** Harmadikban váljék el. Örömmel várlak. — **Mair Margit és Kata.** Csak is az olyanokat küldhetitek be, amelyeket magatok gondoltatok ki; de közölni csak akkor közlöm, ha beváltak. Az első elmés, közlöm is. — **Rechnitzer Sándor.** Haragudni nem szokásom, csak megróni azt, aki rászolgált. Már most rendjén van minden. — **Csépány Béla.** Besoroztam. — **Blau Arthur.** Mind furcsább leveleket irsz nekem. Ha korábban teszed őket postára, korábban is érkeznek. Miért éppen teveled banna mostohán a levélhordó? Ha a megfejtés helyes, a beküldő nevét beigtatom, bár ha az írása rossz is. Hogy te miért nem nyersz? Ezt ne tőlem, hanem a szerencsétől kérd számon. A »Forgó b. 10 parancsolatában« olvashattad, ha ugyan olvastad, hogy kiadói ügyekkel nem foglalkozom. — **Lichtner Sanyi.** Ha követelni valód van, fordulja a kiadó-hivatalhoz. — **Ulle'n Tonika.** A szép hegyvidék tiszta levegője meghozta-e a teljes felépülést? Kivánom és reményelem. — **Sz. I.** Rab vagyok, hejh, rab vagyok! Ki sem szabadulhatok. — **Karczag.** Sok benne a dagályosság. Azokról a virágokról pedig aránylag alig esik szó. Erős nyesséssel s apró, persze elégtelen pótlásokkal, mégis csak a közlendők sorába igttattam. Megfogja érteni belőle, elolvassván, hogyan szerettem volna. — **M. Béla.** Kellemesen olvastatja magát. Megjelen. A többit R. ur tán elintézte. — **Vbl Mártha.** Lev. bélyegeket már nem gyűjtök. — **Landgraf Dezső.** Az eredetinek beküldése fölösleges volt. A fordításodra majd egyszer sort keritek, bár annak idején a magyar sajtót is megjárta az a kis vadászati tréfa. — **„Riki bácsi”.** A kéziratot sziveskedjék elvitetni, mivel a névjegyen cím nincs, ahova küldhetném. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Vatyay Mariska (Pa Vatyay) kéri Sinkovits Clarisse szabatos címét, hogy írhasson neki. — Fürst Sárka (Brünn, Schreibwaldstrasse 122.) levelezni ohajt Frankl Lillyvel, kinek kéri a címét.

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**